

Tiskový materiál k filmu

Karlovy Vary
Mezinárodní filmový festival
Hlavní soutěž

Mrvík

Uher

Křenková

Vlasáková

Pechlát

VŠECHNO BUDE

režie Olmo Omerzu

v kinech od 6. září

Karlovy Vary
International Film Festival
Official Selection – Competition
Best Director Award

scénář PETR PÝCHA kamera LUKÁŠ MILOTA střih JANA VLČKOVÁ architekt ANTONÍN ŠILAR kostýmy MARJETKA KÜRNER KALOUS, ANNA MAREŠKOVÁ masky KRISTÝNA JUREČKOVÁ
hudba ŠIMON HOLÝ, MONIKA MIDRIKOVÁ, PAWEŁ SZAMBURSKI zvuk DANIEL NĚMEC výkonná producentka EVA KOVÁŘOVÁ vedoucí postprodukce DAGMAR ŠPERLOVÁ
producent JIŘÍ KONEČNÝ koproducenti ROK BÍČEK, NATALIA GRZEGORZEK, IVAN OSTROCHOVSKÝ associate producers NADIA TURINCEV, JULIE GAYET

Premiéra: 6. září 2018

VŠECHNO BUDE

ČR, Slovinsko, Polsko, Slovensko 2018, 85 minut

Premiéra: 6. 9. 2018

Režie: Olmo Omerzu

Scénář: Petr Pýcha

Hrají: Tomáš Mrvík, Jan František Uher, Eliška Křenková, Lenka Vlasáková, Martin Pechlát

Kamera: Lukáš Milota

Hudba: Šimon Holý, Monika Midriaková, Paweł Szamburski

Zvuk: Daniel Němec

Střih: Jana Vlčková

Výtvarník: Antonín Šilar

Producent: Jiří Konečný

Koproducenti: Rok Biček, Natalia Grzegorzek, Ivan Ostrochovský

Výrobce: Endorfilm

Koprodukční společnosti: Česká televize, Cvinger film, Koskino, Punkchart films

Distributor: CinemArt

Žánr: road movie

Stopáž: 85 minut

Formát: 2D DCP, zvuk 5.1

Přístupnost: nevhodné pro děti do 12 let

O FILMU

Typický outsider čtrnáctiletý Mára (**Tomáš Mrvík**) a jeho kamarád dvanáctiletý Heduš (**Jan František Uher**) podniknou cestu za svobodou. Mára ukradne auto a svými průšvihy ohromí i mladou stopařku (**Eliška Křenková**). Všichni jsou na útěku, na dobrodružné cestě, užívají si náhlou svobodu, kterou už možná nikdy nezažijí. Až do okamžiku, kdy Máru chytne policie. Vyslýchá ho policistka (**Lenka Vlasáková**) s policistou (**Martin Pechlát**) a my spolu s nimi váháme, co je realita a co smyšlený chlapecký svět, někdy je těžké rozlišit pravou skutečnost od té vyfantazírované...

Road movie o klučičím přátelství, dobrodružství a velké svobodě natočil oceňovaný režisér Olmo Omerzu, který má za sebou celovečerní snímek *Rodinný film*, za nějž získal Cenu za umělecký přínos na filmovém festivalu v Tokiu, dvě Ceny české filmové kritiky a řadu dalších ocenění. Jeho nový originální film přináší příběh dvou kluků, kterým ještě nebylo ani patnáct. Společně se vydávají v ukradeném autě na cestu přes celou republiku, cílem jejich útěku je pocit svobody a touha něco zažít. Film byl uveden ve slavnostní světové premiéře na letošním karlovarském festivalu, kam byl vybrán jako jeden ze dvou českých zástupců do prestižní hlavní soutěže. Olmo Omerzu zde získal Cenu za nejlepší režii. V září se snímek chystá na další významnou filmovou akci na Mezinárodní filmový festival do Toronta, kde bude promítán v sekci věnované současnému světovému filmu Contemporary World Cinema a v říjnu bude film divákům ukázán na londýnském filmovém festivalu BFI London v sekci Journey.

O TVŮRČÍCH

OLMO OMERZU (1984), režisér

Narodil se ve slovinské Lublani. Už ve svých třinácti letech zde natočil svůj první krátký snímek *Almir* (1998), který vznikl v produkci RTV Slovenija. Ve vlastní produkci režíroval krátký film *Nic* (2003). V letech 2001 - 2003 působil jako člen vydavatelské rady komiksového časopisu *Stripburger*. Spolu s tímto magazínem spolupracoval jako autor na řadě evropských výstav. V roce 2004 vydal v rámci projektu *Miniburger* knihu komiksů s názvem *Shadows (Stíny)*. Poté se rozhodl jít studovat do České republiky, z dětství a domova znal a miloval krátké filmy Jana Švankmajera a ve slovinském kině *Kinoteka* zhlédl snímky české nové vlny šedesátých let, mimo jiné i retrospektivu Věry

Chytilové. Absolvoval pražskou FAMU (studia v letech 2004 - 2011) a debutoval dramatem *Příliš mladá noc* (2012), za které byl v roce 2012 na Cenách české filmové kritiky prohlášen za Objev roku. Následovalo drama *Rodinný film* (2015), oceněné na MFF v Tokiu Hlavní cenou za umělecký přínos. Tento snímek rovněž získal na MFF v Cottbusu Cenu za nejlepší herecký výkon pro Karla Rodena a na MFF v Lublani Cenu FIPRESCI. Úspěšný byl i na domácí scéně, kde si odnesl dvě Ceny české filmové kritiky v kategoriích nejlepší scénář a nejlepší film.

Jak jste přišel na scénář Petra Pýchy, v čem Vás fascinoval?

Petr Pýcha viděl můj první celovečerní film *Příliš mladá noc*, v němž do prostoru světa dospělých vstoupí dvě děti, a získal pocit, že by mě jeho scénář mohl oslovit... a tak se také stalo. Díky skvěle napsaným dialogům, humoru a nápady, které jako by nekontrolovaně bublaly pod povrchem. Ačkoli jsem po *Příliš mladé noci* i *Rodinném filmu* byl z tematiky „coming of age“ poněkud unavený, scénář mi učaroval, a tak jsme se s Petrem pustili do práce. Následoval proces hereckých zkoušek, improvizací, nových nápadů, které jsme s Petrem do scénáře zanášeli. Chtěli jsme, aby se oba mladí hrdinové Tomáš s Honzou se svými rolemi co nejvíc identifikovali.

Film se vyznačuje originální formou, začíná na policejním výslechu a pomocí retrospektiv se dozvídáme o minulosti hlavních hrdinů a jejich dobrodružném útěku. Film jste označil jako „snímek o vyprávění příběhu“, kde se střetává reálný a vymyšlený chlapecký svět. Jak jste na tuto rovinu vyprávění přišli a jak se vám tyto dvě dějové linky dařilo skloubit?

Tím, do jaké míry mám ty dvě dějové linky stylizovat, jsem se zabýval velmi dlouho. Při hereckých zkouškách jsem postupně došel k názoru, že chci zastříť hranici mezi fantazií a skutečností, mezi lží a pravdou. Jsem čím dál víc přesvědčený, že pro všechno to, co zažívají během dvou dnů ti dva kluci, je klíčová právě ta lež, která se stala součástí jejich subjektivní skutečnosti. Zajímala mě jejich cesta tak, jak ji prožili oni, jak si ji pamatují, ne nějaký objektivní pohled.

Jste znám tím, že většinou scénář během natáčení neměníte, pouze na zkouškách s herci, kdy upravujete dialogy. Jak tomu bylo v případě tohoto filmu, probíhala nějaká improvizace na place?

Scénář považuji za otevřenou formu a až do okamžiku natáčení nechávám otevřené možnosti ke změnám. Nové nápady pokaždé ovlivní jak příběh, tak strukturu filmu, kterou musím mít pod kontrolou.

Je zde řada scén s dětskými hlavními hrdiny, nakolik bylo obtížné pracovat s neherci a kombinovat je se zkušenými herci? Jak probíhal casting u hlavních dětských postav Máry a Heduš?

Casting probíhal dlouho. V užším výběru jsme se s castingovou režisérkou Mirkou Hyžikovou zaměřili na osobnost hlavních představitelů. Zajímaly nás jejich příběhy. Chtěli jsme, aby se v rolích, které budou hrát, mohli najít. Okamžik identifikace s postavami byl velmi důležitým vodítkem později na hereckých zkouškách, při kterých jsme kluky společně s Eliškou Křenkovou na film připravovali. Tomášovi s Honzou jsme před natáčením věnovali tolik času, že mohli s ostatními herci suverénně předstoupit před kameru, jako by i oni byli školení profesionálové. Rozdíl v hraní mezi nimi nenajdete, takže byste je jen stěží označili za naturščiky a na to jsem pyšný.

Jak probíhala spolupráce s vašimi dvorními herci Martinem Pechlátém a Eliškou Křenkovou a nově s Lenkou Vlasákovou? A počítal jste s nimi hned po přečtení scénáře?

Pracuji s herci, kterých si vážím. Martinovi, Elišce i Lence důvěřuji jak po profesionální, tak po lidské stránce. Jako herci nezůstávají zajati ve svém stereotypu, rozvíjejí se a stále znovu mají čím překvapit. S Lenkou jsem pracoval poprvé a velmi jsme si porozuměli.

Nakolik čerpá tento příběh ze skutečnosti (absence rodičů, dva dětští outsideri na útěku, vysněná cesta za svobodou), inspirovali jste se reálným životem?

Zajímal nás fenomén poslední doby, kdy malé děti utečou nebo spíš ujedou z domova autem. To, že je náš příběh aktuální, nám před časem potvrdily záznamy z policejní kamery z americké Minnesoty. V nich byl zachycen automobil, který se poněkud nesuverénně pohyboval po vedlejší silnici, posléze odbočil na dálnici a mírným tempem po ní urazil třicet kilometrů. Když se nakonec jednomu policistovi podařilo automobil zastavit, k jeho překvapení z něj vystoupil osmiletý chlapec a po něm i jeho pětiletý a tříletý příbuzný. Všichni tři měli na sobě pyžamo, což určitou přízračnost celého případu ještě umocnilo. Rodiče chlapce vůbec netušili, že jejich syn umí řídit auto. Tato událost vyvolala početné polemiky, mezi jiným i o tom, že v dnešní moderní »virtuální« době je svět dětí od světa dospělých vzdálenější než kdykoli předtím. Jen stěží si lze představit logiku a myšlení dítěte, které očividně velmi těžko odlišuje pravou skutečnost od té virtuální (prostor internetu a počítačových her), v níž vyrůstá.

Reflexe současné společnosti, drobnokresba mezilidských vztahů, svět nefunkční rodiny, rané dospívání dvou kluků, jejich první sexuální okamžiky a touha po svobodě, to vše jsou oblíbená témata ve Vaší filmografii (debut *Příliš mladá noc*, podobně i v *Rodinném filmu*), co Vás na těchto tématech přitahuje?

Jde o témata, která jsou mi natolik blízká, že z nich můžu suverénně čerpat nápady a přenášet je do filmu. Zároveň jsem ve všech třech filmech předestřel určitou svébytnou perspektivu na téma vyrůstání. Např. *Všechno bude* jsou "coming of age road movie", tematizují přechod mezi dětstvím a dospělostí a nabízejí nečekané rozuzlení. Obvykle jsme zvyklí, že ve filmech tohoto žánru dítě prostřednictvím situací zažije iniciaci do světa dospělých, zde se to ovšem odvíjí poněkud naopak. Mára a Heduš reprezentují na začátku filmu všechny masky světa dospělých (sexismus, machismus), které postupně snímají během sledu situací, jejichž prostřednictvím se odhalí skutečný důvod Márova útěku.

Road movie je založena na vybroušené formální stránce, kde všude jste film točili a jak probíhal výběr lokací?

Lokace jsme vybírali poměrně dlouho. Nejprve jsme dlouho cestovali a vytvářeli fiktivní mapu jejich cesty, která by odpovídala příběhu a zároveň nám přišla formálně zajímavá. Úvod a většinu cesty jsme nakonec točili v severních Čechách. Nechtěli jsme ale příliš zdůrazňovat jejich industriální stránku. Líbila se nám především sopečná krajina Českého středohoří. Policejní stanice a okolí jsme točili v Adamově u Brna. Adamov má svou polohou v hlubokém údolí, jedinečnou atmosféru, která nám pomohla pocitově se přenést v místě, aniž by formálně vybočovala z poetiky severních Čech.

Proč jste s kameramanem zvolili obrazovou koncepci zimní krajiny?

Původně byl scénář napsaný jako letní road movie, ale zalíbila se nám myšlenka přepsat příběh do zimy. U některých scén hrozilo, že budou v zimě působit depresivně, ale snažili jsme se s tím nějak citlivě pracovat. Naopak zimní krajina přidala příběhu naléhavost. Najednou bylo jasné, že nejde jen o nějaký letní rozmar. Auto začalo symbolicky představovat útočiště kluků a v zimní krajině nahrazuje teplo domova, které jim evidentně schází.

Tvrdí se, že nejnáročnější na natáčení je zvládnutí zvířat, jak se vám dařilo točit se psem Šakalem? Po *Rodinném filmu* je zde opět motiv psa.

Šakal byl ve skutečnosti fenka Barča, která se své role zhostila výborně. Chtěl jsem mít ve filmu velkého psa, který by díky své velikosti působil polidštěně, měl by stejnou funkci jako zvířecí postavy v animovaných filmech nebo pohádkách.

Co bylo pro vás na natáčení nejobtížnější?

Možná to, co mě na celém projektu zároveň nejvíc lákalo... Už od samého počátku jsem věděl, že film bude dobrý jedině tehdy, když k němu budu přistupovat intuitivně, budu co nejotevřenější, co nejvíc ho přiblížím hlavním hrdinům, a tak vytvořím svébytný portrét jejich života. Tento přístup v sobě obsahoval něco z dokumentu a při samotném natáčení jsem hodně využíval improvizaci, která byla zároveň zakomponována do materiálu filmu a plánovaná už při přípravách scénáře.

Jak probíhal výběr hudby?

Hudbu skládali Monika Midriaková a Šimon Holý. Hudbu, kterou ve filmu poslouchají hlavní hrdinové, napsal polský skladatel Pawel Szamburski. Se všemi byla velmi příjemná spolupráce. S Monikou a Šimonem jsme hledali zvuk, který bude fungovat v kontrastu s minimalistickou zimní krajinou a bude vycházet z radosti a touhy po dobrodružství. Myslím, že hudba je v tomto filmu velmi silný prvek, kterému jsem přenechal daleko větší prostor než ve svých předchozích snímcích.

Proč jste se rozhodli pro otevřený konec?

V posledních vteřinách filmu se objeví název *Všechno bude* stejným způsobem, jako se ve starých filmech na konci ukázal titulek „the end“. Nápis, který se objeví jako oznámení, zároveň diváka vybídne k úvaze, jakou budoucnost mají kluci před sebou. V tom se skrývá jakýsi smutek či melancholie, protože víme, že oba hrdinové jsou zranitelní a pocházejí z takového sociálního prostředí, které je neochrání před potížemi, v nichž se ocitnou. Jejich budoucnost je tedy nejistá.

Snímek se jmenuje *Všechno bude*, proč?

Všechno bude je věta, kterou Mára často slyšel od svého dědečka. Je to mantra, kterou si člověk opakuje předtím, než máchne rukou nad svými problémy a jde dál. Něco, co se mělo klukům dostat do podvědomí a chránit je tak před tíhou dospělého života.

Film byl uveden ve slavnostní světové premiéře na letošním karlovarském festivalu, odkud jste si odnesl cenu za nejlepší režii, jaký to byl pocit?

Mám velkou radost. Ale potěšil mě už fakt, že náš film dramaturgové vybrali do hlavní soutěže. I to je velká pocta.

S předchozím *Rodinným filmem* jste zažili úspěch na prestižních festivalech (Tokio, Cottbus, Lublaň) a na domácích Cenách české filmové kritiky, jaká další festivalová cesta čeká *Všechno bude*?

Dostáváme pozvánky na zahraniční festivaly, které ovšem prozatím nesmím jmenovat, protože svůj program ještě oficiálně nezveřejnily. Jsme rádi, že film půjde do distribuce v Polsku, na Slovensku a ve Slovinsku a doufám, že se po premiéře k těmto zemím přidají i další.

Pokud byste měl nalákat diváky, proč mají jít právě na *Všechno bude* do kina?

Pevně věřím, že *Všechno bude* je film, který zobrazuje téma vyrůstání svébytným způsobem. Doufám, že diváka pohltí proud dětské fantazie, v níž lež i pravda tvoří nerozlučný celek.

Jaké máte další filmové plány?

S Petrem Pýchou jsme napsali scénář ke krátkému filmu s názvem *Poslední den patriarchátu*, který začneme natáčet v lednu, a dále s Petrem dokončujeme scénář k celovečernímu filmu *Admin*.

PETR PÝCHA (1972), scenárista

Spisovatel, učitel, včelař, místní zvoník, který žije s manželkou a třemi dětmi v Lomnici nad Popelkou. Narozen v Mostě. Autor několika divadelních a rozhlasových her. Některé z nich napsal se svým kamarádem z lomnické základní školy Jaroslavem Rudišem. Za road story *Léto v Laponsku* (2006, s J. Rudišem) získal Cenu Alfréda Radoka a Cenu ČRo 3 – Vltava, za černou komedii *Strange Love* (2008, s J. Rudišem) byl nominován na Cenu Alfréda Radoka v kategorii inscenovaných českých her (Činoherní studio Ústí nad Labem). Černá komedie *Benzína Dehtov* (2013) reprezentovala ČR na mezinárodním festivalu Prix Italia a získala 2. místo v soutěži Prix Bohemia Radio. Dramaloci

Malá ryba (2014) reprezentovalo ČR na mezinárodním rozhlasovém festivalu Prix Europa v Berlíně. S dramaturgyní Českého rozhlasu Klárou Novotnou vytvořil cyklus nového žánru dramaloci – krátkých dramát s géniiem loci. Pro režiséra Olma Omerzu napsal scénář k filmu *Všechno bude* a pro režiséra Vladimíra Michálka scénář k filmu *Benzína Dehtov*. V současné době s Olmem Omerzu spolupracuje na scénáři krátkého filmu *Poslední den patriarchátu*.

Jak jste přišel na téma *Všechno bude*?

Byl jsem jednou ve škole a četl na internetu zprávu o třináctiletém klukovi, co vzal rodičům auto a ujel s ním asi dvacet kilometrů, než ho zastavili někde u Prahy. A pak jdu učit a mám pořád v hlavě tu zprávu a povídám to studentům. A najednou se vzadu zvedne ruka a studentka říká: „*To byl bratránek*“. Nechtělo se mi tomu věřit. Tak se ptám: „*Co ho to popadlo?*“ A ona: „*Rozhod se, že pojedje za dědou do Krkonoš.*“ Rozumíte, kluk měl rád dědu, děda ho naučil mimo jiné řídit auto, a tak se rozhodl, že za ním pojedje.

Film se vyznačuje jedinečnou formou, v úvodu se ocitáme na policejním výslechu a pomocí retrospektiv zjišťujeme více o minulosti hlavních hrdinů a jejich neuvěřitelné cestě. Byl Váš scénář psán takto již od samého začátku nebo procházel nějakou výraznou proměnou?

Ano, byl. Dokonce tam pod tou retrospektivní linkou byla ještě jedna. Taková vzpomínka na druhou. Ale jinak se scénář dlouho vyvíjel. Dva roky uběhly od prvního nápadu k hotovému rozhlasovému scénáři. Pak mi ale rozhlasoví dramaturgové řekli: „*Scénář se nám líbí, ale na naše poměry je moc vulgární*“. Jenomže mně se uhlazovat jazyk kluků nechtělo. Místo toho jsem na doporučení Vladimíra Michálka přepsal rozhlasový scénář na filmový. A další dva roky jsem na něm spolupracoval s Olmem. Kdyby tenkrát vznikla rozhlasovka, možná by nebyl film.

V jaké fázi vzniku projektu bylo jasné herecké obsazení, představoval jste si při psaní scénáře nějaké konkrétní herce v dospělých rolích?

Vždycky si při psaní představuju nějaké herce. Pomáhá mi to. Někdy i ty, co už ani nejsou naživu. To nevadí. A někdy se stane, že se jejich jméno prosákne do scénáře. Třeba ve *Všechno bude* je postava, která se jmenuje Šebánek, stejně jako Formanův a Papouškův neherec z 60. let. Myslím, že Olmo, měl při castingu neskutečně šťastnou ruku. Tomáš s Honzou, kteří Máru s Hedušem hrají, jsou přesní, civilní. A Lenku Vlasákovou, Elišku Křenkovou a Martina Pechláta mám jako herce taky rád.

Chodil jste se dívat na samotné natáčení snímku a konzultoval scénář s herci?

Jednou jsem se byl podívat na natáčení. Krátce. Hodně času trávím ve škole, a když mám volno, raději píšu.

Znáte filmy Olma Omerzu (*Příliš mladá noc*, *Rodinný film*), v čem Vás spolupráce s tímto talentovaným režisérem inspirovala?

Oba první Olmovy celovečerní filmy mají v sobě civilnost, citlivost, smysl pro atmosféru, hru s divákem. To se mi líbí. A *Příliš mladou noc* jsem viděl ve správnou chvíli, zrovna když jsem hledal někoho, komu prostřednictvím Filmového centra ČT a Jaroslava Sedláčka svůj scénář poslat. Nadchlo mě, jak přirozeně oba malí hrdinové z *Noci* působí a začal jsem na to myslet v souvislosti s Márou a Hedušem, i když jsou o něco starší. Když jsme pak s Olmem spolupracovali, zjistil jsem, že umí tvořit v dialogu. Než jsme se dostali k finální verzi scénáře, protelefonovali jsme spoustu hodin, propovídali u nás v Českém ráji několik dní a najezdili na kole mraky kilometrů.

Ve snímku je otevřený konec, byl rovněž v původní verzi scénáře?

Ano, už v té nejstarší verzi rozhlasové. Otevřený začátek, otevřený konec a klukovské dobrodružství a velká svoboda těch pár dnů mezi tím. Co bude s klukama za rok, za tři? Třeba by už nikam nevyjeli. Budou mít holky, půjdou na střední, život je malinko skřípne, ztratí drzost, naivitu, důvod... Teď je ale ta správná chvíle!

Pokud jste viděl film, jak jste spokojen s výslednou filmovou podobou a co byste vzkázal divákům?

Mám z filmu radost. Je to syrové, zimní road movie. Cesta do klukovského světa, kde platí trochu jiná pravidla, na která jsme možná už zapomněli. A možná se diváci rozpomenou, anebo se budou ptát stejně, jako se ptají policajti, kterým se dostane Mára do rukou. Je možné, aby tenhle sígr kradl auta, zachraňoval holky a psy? Aby projel z jednoho konce země na druhý? Není to jen výplod jedné bujné fantazie?

Jaké máte další scenáristické plány?

Přeju si, aby všechno klaplo v případě natáčení *Benzíny Dehtov*, kterou jsem napsal pro Vladimíra Michálka, i natáčení krátkého filmu *Poslední den patriarchátu*, na kterém děláme opět s Olmem. A když všechno poběží, jak má, snad se ukáže, že tenhle kraťas je „jen“ předehrou k většímu projektu. Po čase bych se měl vrátit i k rozhlasu, dlužím mu jeden dlouho odkládaný scénář.

ELIŠKA KŘENKOVÁ (1990), role stopařky

Narozena v Praze. Absolvovala pražskou DAMU, obor herectví na katedře alternativního a loutkového divadla. V současnosti ji diváci mohou vidět na divadelních prknech v prostorech La Fabrika a Jatka78. Poprvé se objevila před kamerou v roce 2005 v televizním seriálu *Ulice*. Dále ji diváci mohli vidět v populární letní komedii *Raffáci* (2006) režiséra Karla Janáka a u stejného režiséra si zahrála i v televizní pohádce *Škola ve mlejně* (2007). Větší role následovala v komedii Jiřího Vejdělka *Muži v naději* (2011). Výběr z filmografie: *Probudím se včera* (2012), *Andělé všedního dne* (2014) a *Rodinný film* (2015), *Padesátka* (2015), *Křížáček* (2017). Je rovněž oblíbenou televizní herečkou, účinkovala např. v seriálech: *Vyprávěj* (2009) a *Pustina* (2016).

Charakterizujte svou postavu stopařky Báry, proč jste na tuto roli kývla?

Bára je holka z malého města, taková královna hospody, co žije přítomností. Hysterka a ne úplně inteligentní, spíš pudová holka. Je to pro mě hodně zajímavá postava, takovou jsem ještě nehrála. Byla to pro mě výzva a za ni jsem ráda.

Co Vás upoutalo na scénáři?

Ze scénáře jsem cítila, že půjde o divácky přístupný film. Je tam skvělý inteligentní humor, chytré dialogy a zároveň silný příběh. To mě baví. Takový „mainstreamový arthouse“.

Zavzpomínejte na samotné natáčení snímku, zkoušení s kolegy dvěma mladými neherci, jaké to bylo?

Zkoušení bylo dlouhé a opravdu poctivé. V podstatě jsem tomuto filmu věnovala půl roku práce, což pro herce není úplně běžná situace. Téměř denně jsme s kluky zkoušeli, díky posunutí natáčení a výměně jednoho protagonisty z ústřední dvojice, trvaly zkoušky skoro čtyři měsíce. Zažili jsme velkou legraci, zároveň to bylo velmi energeticky náročné.

Pomáhala jsem režisérovi kluky herecky připravit na natáčení, což nás stálo hodně sil, kočírovat je a herecky rozvinout dva teenagery. Ale myslím si, že se to vyplatilo. Byli při natáčení svobodnější.

S režisérem Olmem Omerzu spolupracujete po druhé, v čem je jeho režijní práce odlišná ve srovnání s ostatními současnými režiséry?

Já práci s Olmem miluji! Je to opravdu skvělý herecký režisér. Hrozně moc mě inspiruje a dokáže posouvat hranice mého herectví, což každý režisér v práci s hercem nedokáže. Miluji, že mi klade překážky. Naprosto mu důvěřuji. Víím, že nikdy nepustí nic, co bych špatně zahrála. To danou scénu raději natočí stokrát. A to vše ve mně vyvolává klid. Myslím, že si v práci rozumíme a máme podobné názory. Na to, že jsme spolu strávili na filmu *Všechno bude* půl roku, téměř v každodenním kontaktu s prací, emocemi a ve stresových situacích a nikdy nedošlo ke konfliktům, vždy jsme byli schopni vše si říct a toho si velmi cením. Olmo je pro mě zárukou kvalitní práce a troufnu si říct i výsledku.

Co bylo na ztvárnění vaší postavy nejnáročnější, ve které mimochodem hned napoprvé nejste poznat...

Tak to děkuji, to je veliká poklona! Bylo to poprvé, co jsem po přečtení scénáře a po několika zkouškách neměla ani páru, jak to budu hrát. Většinou mi vždy naskočí nástřel postavy, jak asi bude vypadat, jak bude mluvit, jak se bude hýbat, prostě celkově jaká bude. Jenomže Olmo mi vzal během zkoušek všechny moje berličky a já jí musela vytvořit úplně jinak, což bylo velmi bolestivé, byla jsem totálně zmatená, nejistá v kramflecích, ale později jsem začala překvapovat sebe sama, protože jsem Báru začala vytvářet úplně z jiných zásob než normálně...

Proto je práce s Olmem pro mě zásadní. Donutí mě jít přes své hranice. A to dokonce i po stránce vizuální. Když mi nechal zkrátit půl metru dlouhé moje vlasy a odbarvit, na tři dny jsem se zhroutila. Měla jsem pocit, že mi vzal samu sebe. Protože s touhle změnou jsem musela žít i v normálním životě. Změna to byla obrovská! Nemohla jsem tuto masku odložit v maskérně. Po třech dnech jsem se s tím začala srovnávat a pak jsem si to začala docela užívat. Teď zpětně to vnímám jako skvělý nápad, který mé postavě ohromně pomohl, a šla bych do toho znovu na sto procent. Veliká zkušenost.

Jaké máte další filmové a divadelní plány?

Tak nejdřív se můžou diváci těšit na debut Michala Hogenauera s názvem *Certain Kind of Silence*, což je český film v holandsko-lotyšské koprodukcí, kde jsem měla štěstí ztvárnit hlavní postavu. Je to moc zajímavý projekt. V současnosti zkouším inscenaci na Jatkách78 s názvem *Amerikánka*. A točím krátký film *Jiří, pes Uprchlík* s režisérem Tomaszem Wińskim, kde si opět zahrajeme s Jenovéfou Bokovou kamarádky.

LENKA VLASÁKOVÁ (1972), role policistky

Uznávaná česká filmová a divadelní herečka. Narodila se v Praze. Vystudovala pražskou DAMU a již v průběhu studia hostovala v Divadelním spolku Kašpar, poté působila v Divadle Rokoko a na řadě dalších scén. Spolupracuje rovněž s rozhlasem a dabingem. Ve filmu debutovala v dramatu Věry Plíkové Šimkové *Houpačka* (1990). Výraznou rolí byla role Terezy v dramatu o partnerských vztazích režiséra Petra Václava *Paralelní světy* (2001). U stejného režiséra excelovala v psychologickém dramatu *Nikdy nejsme sami* (2016). Za hlavní postavu němé ženy krásné schovanky Ley v poetickém dramatu Ivana Fíly *Lea* (1996) byla oceněna prestižní soškou Českého Iva. Je oblíbenou filmovou herečkou (např. tragikomedie *Tajnosti* /2007/ a *O rodičích a dětech* /2007/, drama *Kawasakiho růže* /2009/, komedie *Ženy v pokušení* /2010/, historické drama *Lída Baarová* /2016/) a také populární televizní herečkou (seriály výběr: *Ulice* /2005/, *Labyrint* /2015/, *Bohéma* /2017/).

Představte svou postavu policistky.

Je to samostatná, trochu opuštěná žena, která je inteligentnější než její nadřízený, ale protože jsou z malého města, nikdy ho profesně nepřeskočí. Trochu tím trpí, ale změnu ve svém životě neudělá. Je sama, děti nemá.

Co Vás fascinovalo na scénáři?

Hravost. Křehká hranice mezi pravdou a vlastním osobním vnímáním situací.

Jak probíhala herecká příprava a samotné natáčení snímku s dětskými neherci?

My jsme docela dost zkoušeli, měli jsme týden intenzivních zkoušek a to už oba kluci přišli připraveni, protože měsíc pracovali s Eliškou Křenkovou a režisérem Olmem Omerzu. Hledali jsme. To je asi nejsprávnější slovo. Výraz, text. Ale nemám pocit, že bychom nějak dramaticky upravovali scénář. Spíš jsme hledali míru toho, co se odhalí, co se skryje. Ale hlavně tomu stále dávali pravdivost a svobodu. A ta byla i na place. Svoboda, improvizace, ale v rámci hranic a především pevného, vědomého a láskyplného režisérova vedení.

Co bylo na ztvárnění vaší postavy inteligentní, ctižádostivé, sexy a přitom drsné a manipulující policistky nejnáročnější? Mimochodem několikrát je divák znejistěn Vaší postavou, zda je opravdu vůči Márovi přátelská a upřímná či je jen pragmatickou ženou - šikovnou psycholožkou, kde je pravda?

Víte, oni jsou na tom oba, Mára i policistka, vlastně stejně. Výchozí pozice je nula a nula. A ona velmi rychle začne na něj nestačit. Takže musí zapnout síly, o kterých moc netušila, že je má. A to je ta manipulace, někdy šikovná, někdy drsná, někdy krutá a někdy mateřská, ale i přátelská. Někdy to vše výsledek posune a někdy při něm i prohraje.

MARTIN PECHLÁT (1974), role policisty

Narozen v Praze. Po absolvování pražské DAMU na katedře alternativního a loutkového divadla působil v angažmá Pražského komorního divadla v Divadle Komedie, kde byl až do jeho zániku v roce 2012. Zde vytvořil řadu skvělých charakterních rolí (např. za postavu Goebellse ve hře *Goebells/Baarová* byl v roce 2009 vyznamenán prestižní cenou Alfreda Radoka za nejlepší mužský herecký výkon a také cenou Thálie). O dva roky později získal opět cenu Alfreda Radoka za roli Andrese Kartáka ve hře *Legenda o sv. pijanovi*. V letech 2012 - 2013 vstoupil do angažmá do Národního divadla. Ve filmu debutoval rolí zkušeného bratra mírně retardovaného hrdiny v komedii Vladimíra Morávka *Nuda v Brně* (2003). Další výraznou rolí byla postava samotářského podivína v komedii Jiřího Vejdělka *Účastníci zájezdu* (2006). U stejného režiséra si zahrál v tragikomedii *Václav* (2007). Objevil se v řadě filmů a televizních seriálů (*Ulice 12005/*, *Okresní přebor 12010/*, *Život a doba soudce A. K. 12014/*). Výběr z filmografie: komedie *Vratné lahve* (2007) a *Ženy v pokušení* (2010), dramata *Příliš mladá noc* (2012), *Odpad město smrt* (2012), *Rozkoš* (2013), *Rodinný film* (2015), životopisné drama *Já, Olga Hepnarová* (2016).

Proč jste kývl na roli drsného policisty?

Kývl jsem na to, protože režisérovi Olmovi Omerzu kývnu na všechno, moc rádi spolu spolupracujeme. Tentokrát ve filmu již po třetí.

Co Vás zaujalo na scénáři?

Zajímavá cesta, velké dobrodružství dvou kluků, typické Olmovo téma. Vyhovovalo mi, že šlo o žánr road movie a líbily se mi postavy policistů - Lenky Vlasákové a moje role.

Rané dospívání dvou kluků, jejich touha po svobodě, to jsou oblíbená témata Olma Omerzu (debut *Příliš mladá noc*, podobně i v *Rodinný film*, kde jste si zahrál), co

Vás na těchto tématech láká?

Lákala mě forma vyprávění, kterou Olmo zvolil a také výborně vystavěný příběh. Mimochodem všichni jsme kdysi byli kluci a v tomto filmovém dobrodružství je i trochu z nás.

Zavzpomínejte na samotnou realizaci snímku, zkoušení s dětskými neherci a Vaší hereckou partnerkou Lenkou Vlasákovou.

Pracovalo se nám s Lenkou dobře. Nejvíc si vzpomínám na scénu, kdy chytám na křižovatce kluka, tento moment jsme točili celkem pětadvacetkrát. Mít za sebou pětadvacetkrát sto metrový běh, to bylo opravdu náročné, sáhl jsem si na dno svých fyzických sil. Na tomto filmu byla i specifická práce s dětskými herci. Byli jsme nuceni trochu improvizovat, nepatrně je postrašit před scénami na policejním výslechu, aby věrohodně hráli. Museli jsme jim ukázat přísnost, ale i laskavost.

S režisérem Olmem Omerzu již spolupracujete již po třetí, jste jeho dvorním hercem, v čem vaše symbióza spočívá?

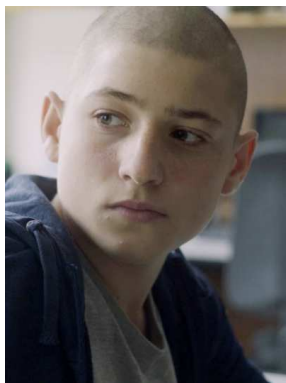
Fascinuje mě Olmova důslednost, vždy je na natáčení dokonale připravený, jako by měl film v hlavě už dopředu „natočen“, a pokud záběr není takový, jak ho potřebuje, jak to chce, tak to rozhodně nevzdává.

Co v těchto dnech připravujete, na co se můžou diváci těšit?

V současné době se chystá na televizní obrazovky seriál Jana Hřebejka *Plukovník Redl* a rád bych pozval diváky do Národního divadla na *Fausta* a *Spalovače mrtvol*, kde hrají.

TOMÁŠ MRVÍK (2001), role Máry

Narozen v Bílovci. V současné době žije v Benátkách nad Jizerou, kde po devíti letech v základní škole se dostal na casting, zde ho ve druhém kole vybral Olmo Omerzu do filmu *Všechno bude*. Mezi natáčením a skončením základní školy podal přihlášku na střední školu Františka Melichara v Brandýse nad Labem, kde se vyučuje jako strojní mechanik - zámečnick. Mezi jeho nejoblíbenější koníčky patří fotbal, jízda na kole a v zimě lední hokej. Do budoucna by rád dokončil školu a stal se filmovým hercem.

Charakterizuj svou postavu Máry.

Čtrnáctiletý chlapec, skvělý řidič, sebejistý kluk, ale také velmi citlivý.

Co se ti líbilo na scénáři?

Na scénáři se mi líbila ta jednoduchost a jeho sprosté až úchylné části.

Na natáčení jsi zažil náročné scény (např. se psem v jezeře), také ve filmu celou dobu řídíš s přehledem auto jako dospělý muž, jak ti to šlo?

Na samotné natáčení vzpomínám velice rád. Byl to skvělý zážitek, na který nikdy nezapomenu a i přes tu všechnu srandu, kterou jsme zažili, byla to pořádná dřina. Měl jsem spoustu náročných scén, ať už noční natáčení v lese u ohně nebo záchranu psa z ledové vody. Nejnáročnější scéna pro mě byla, kdy jsem byl na policejní stanici a volal jsem si se svou matkou (Márovou matkou) a hned poté jsem se musel rozbrečet. Nejvíce jsem se těšil na scény s autem. Tehdy mi bylo patnáct let a řídil jsem auto, moc mě to bavilo a troufám si říct, že mi to i šlo.

Jak probíhala spolupráce s Hedušem, vnímali jste to oba jako fajn výlet?

S Hedušem se mi spolupracovalo výborně. Je to zábavný kluk, se kterým se i přes nějaké pokojové hádky, kde kdo bude spát, stále bavíme. Jsme kamarádi a určitě i do budoucna přáteli zůstaneme. Celé natáčení jsem bral jako zkušenost do života. Dá se říct, že to byl skvělý výlet, ale také dovolená od školy.

Jak se ti pracovalo s dospělými herci? S Lenkou Vlasákovou, Eliškou Křenkovou?

S dospělými herci to bylo fajn. Lenka mi řekla spoustu rad k natáčení, za které jsem velice rád. A jsem opravdu rád, že jsem mohl takové herce poznat. Ale nejvíc mi pomohla Eliška, která s námi trávila celé dva měsíce zkoušek, kde mě i Heduše naučila spoustu důležitých věcí.

Co tě na natáčení mile překvapilo?

Celkově celé natáčení pro mě bylo překvapením, byla to má první zkušenost s filmem. Skvělý štáb a úžasný režisér Olmo Omerzu.

JAN FRANTIŠEK UHER (2004), role Heduše

Narozen v Brně. Žije ve vesnici Křenovice u Slavkova, kde navštěvuje základní školu a plánuje jít studovat do Brna na Střední školu uměleckomanažerskou. Jeho oblíbené koníčky jsou: natáčení krátkých filmů s přáteli, posezení v kavárně, filmy a divadlo. V současnosti začal běhat, aby shodil kila, která přibral na natáčení. Tato kila prý původně získal díky zesnulé tetě, která ho až moc vykrmovala. Touží bydlet v Praze, studovat DAMU a chtěl by se živit jako herec, moderátor a režisér.

Představ svou postavu Heduše.

Veselý, tlustý, chápající kluk, věk třináct let, chlapec s bujnou fantazií.

Co Tě lákalo na scénáři?

Scénář je poněkud sprostý (úchylný) a to nejsou moje oblíbené témata, ale i přes to jsem se ho rychle naučil, měli jsme asi tři scénáře a pokaždé s drobnými změnami.

Ve filmu jsi musel absolvovat několik náročných scén (střílení, scény v zimě v přírodě, scéna chytání ryb), jak se Ti to dařilo?

Střílení mě hodně bavilo, nebylo to obtížné až na přípravné kurzy. Nejhorší scéna v zimě byla, když jsme natáčeli pozdě večer a v tu dobu přšelo, sněžilo a do toho jsme měli zapálený oheň.

Jak vzpomínáš na natáčení s Márou, brali jste to jako prima dovolenou?

Natáčení s Márou bylo super, byli jsme kamarádi a pořád jsme. Byla to také výborná dovolená od školy a prostě nejlepší zážitky byly z natáčení!

Jak se Ti spolupracovalo s dospělými herci - s Eliškou Křenkovou?

Byla jako moje kamarádka a máma, když jsem byl v tíživé situaci, např. vypadával mi text a ona mě vždy podržela. Už se těším, až se zase uvidíme.

Jak bys zhodnotil natáčení, co Tě zde bavilo?

Strašně milý štáb, který mě bavil. Musel jsem se jen lehce naučit scénář. Mám strašně rád zákulisí natáčení filmů, takže jsem byl nadšený ze všech stran.

PRODUCENT FILMU ENDORFILM - JIŘÍ KONEČNÝ (1973)

Vystudoval VŠE Praha (Katedra mezinárodního obchodu) a na pražské FAMU absolvoval Katedru produkce. Založil a vlastní produkční společnost ENDORFILM. V roli producenta je podepsán pod více než dvacítkou celovečerních hraných i dokumentárních filmů, které dohromady získaly přes padesát festivalových ocenění, pětkrát byly vybrány na Berlinale a čtyřikrát jako národní kandidáti na Oscara. Výběr z producentské filmografie: *Nina* (2017, režie Juraj Lehotský), *Out* (2017, režie György Kristóf), *Pátá loď* (2017, režie Iveta Grófová), *Richard Müller: Nepozaný* (2016, režie Miro Remo), *Trabantem do posledního dechu* (2016, režie Dan Přibáň), *Koza* (2015, režie Ivan Ostrochovský), *Aferim!* (2015, režie Radu Jude, koproducent), *Stále spolu* (2014, režie Eva Tomanová), *Trabantem až na konec světa* (2014, režie Dan Přibáň), *Eugéniové* (2013, režie Pavel Štingl), *Až do města Aš* (2012, režie Iveta Grófová), *Divadlo Svoboda* (2011, režie Jakub Hejna), *Nesvatbov* (2010, režie Erika Hníková), *Mám ráda nudný život* (2009, režie Jan Gogola ml.), *Ocas ještěřky* (2009, režie Ivo Trajkov), *Sestra* (2008, režie Vít Pancíř), *Ještě žiju s věšákem, plácačkou a čepicí* (2006, režie Pavel Göbl a Roman Švejda), *Ženy pro měny* (2004, režie Erika Hníková). S režisérem Olmem Omerzu pracoval jako producent již na jeho debutu *Příliš mladá noc* (2012) i na oceňovaném dramatu *Rodinný film* (2015).

Co bylo tím hlavním impulsem, že jste se rozhodl do projektu vstoupit?

Je to náš třetí společný film s Olmem, připravovali jsme ho již v průběhu dokončování *Rodinného filmu*. Nadchnul mě scénář Petra Pýchy svým pocitem mladistvé volnosti a touhou něco podniknout, zažít velké dobrodružství.

V čem Vás jeho látky přitahují a způsob jeho režijní práce vyhovuje?

Zajímá ho současnost a mezilidské vztahy stejně jako mě. Olmo je otevřený, empatický pozorovatel, je skvělý v práci s herci, je originální, důsledný a inspirativní při spolupráci.

Kde všude jste film natáčeli a jak probíhal výběr lokací pro tuto road movie?

Klíčovou lokací je Adamov, kam jsme se vrátili společně už podruhé – atmosféra tam je velmi specifická a něčím nás silně přitahuje.

S předchozím *Rodinným filmem* jste zažili úspěch na prestižních festivalech (San Sebastian, Tokio, Cottbus, Lublaň) a na domácích Cenách české filmové kritiky, jaká festivalová cesta čeká *Všechno bude*?

Světová premiéra na karlovarském festivalu byla úžasná - vřelá reakce diváků i kritiků a na závěr dvě ceny, velká radost, Podle zájmu festivalů očekávám, že film bude opět hodně cestovat. Kromě nejprestižnějších Toronta a Londýna máme už potvrzeny například Řím, Vancouver, Kodaň, Amsterdam, Brusel, Helsinky, indické Guwahati, Haifu, Arras, Cottbus, Linec, egyptskou El Gounu, makedonskou Bitolu nebo španělský Gijón.

Pokud byste měl nalákat diváky do kina, proč mají jít právě na *Všechno bude*?

Zažijte s hrdiny našeho filmu pocit, že VŠECHNO BUDE.

Jaké máte další producentské plány?

Právě natáčíme *Staříky* s Martinem Duškem a Ondřejem Provazníkem a *Každou minutu života* s Erikou Hníkovou. S Olmem připravujeme dva nové filmy, krátký a celovečerní.

Film *Všechno bude* koprodukovala Česká televize a kreativní producent České televize Jaroslav Sedláček o spolupráci na filmu prozradil:

„Tehle film se rodil zcela unikátním způsobem. Nejmenovaný režisér podnikal se svým filmem *tour po regionech*, až ho v Semilech oslovil jistý Petr Pýcha s tím, že napsal filmový scénář a jestli by nebyl tak laskavý a nepřečetl si ho. Tak se dostal scénář do Prahy a nakonec až ke mně a mně spadla čelist, když jsem si ho přečetl. Tak vyzrálý text a takový cit pro dialogy se hned tak nevidí. Navíc u debutanta! Později se sice ukázalo, že Petr Pýcha až takový no name není, že je profesorem českého jazyka na gymnáziu v Semilech a nadto ještě velmi čile spolupracuje s Českým rozhlasem, ale v mých očích to ale hodnotu tohoto zázraku nijak nesnížilo. Byl jsem moc rád, že se text na první dobrou líbil i Olmovi a „jeho“ producentovi Jiřímu Konečnému, a že jsme mohli společně tenhle projekt nastartovat a pomalu tlačít kupředu. Kde by nás tehdy napadlo, že ho dotlačíme až na červený koberec v Karlových Varech.“

DISTRIBUTOR FILMU CINEMART

CinemArt a.s. je největší filmová distribuční společnost v České republice zastupující velká americká studia 20th Century Fox, DreamWorks Animation, Universal a Paramount Pictures. Díky tomu byly v uplynulých letech do kin uvedeny filmové blockbustery jako *Mimoni*, *Marťan*, *Deadpool*, *Warcraft: První střet*, *Jurský svět*, *Doba ledová: Mamutí drcnutí*, *Tajný život mazlíčků*, *Padesát odstínů šedi a temnoty*, *Logan: Wolverine*, ale i diváky a kritikou oceňované filmy jako *Dánská dívka*, *Revenant*, *Most špiónů*, *Birdman*, *Anomalisa*, *American Honey* či *Noční zvířata*.

Vedle filmů amerických studií přináší CinemArt divákům také filmy nezávislé produkce, mezi které se řadí například úspěšná německá komedie *Fakjů pane učitelí* a její pokračování, francouzská komedie *Co jsme komu udělali?*, polské válečné drama *Město 44*, společenskou satiru *Už je tady zas* či další oceňované snímky jako jsou *Maggie má plán*, *Kolonie*, *Americká idyla*, *Egon Schiele*, *Krásné dny v Aranjuez*.

Na půdě domácího filmu CinemArt spolupracuje s různými českými produkcemi. V roce 2013 uvedl do kin film *Rozkoš* a animované *Husity*. V roce 2014 to byly snímky *HANY*, *Místa*, *Andělé všedního dne* a snímek *My2*. V roce 2016 následovaly filmy *Lída Baarová*, *Rodinný film*, *Řachanda*, *Teorie tygra*, *Ani ve snu!*, *Zloději zelených koní* a *Bezva ženská na krku*. V roce 2017 do kin CinemArt uvedl snímky *Pátá Loď*, *Přes kosti mrtvých*, *Křížáček*, *Hurvínek a kouzelné muzeum* a také unikátní filmovou trilogii *Zahradnictví* Jana Hřebejka a Petra Jarchovského. V roce 2018: *Tátova volha*, *Hastrman*, *Na krátko*, *Chata na prodej*, *Palach*, *Všechno bude*, *Po čem muži touží*, *Domestik*, *Mars* a *Chvilky*.

Kontakty pro média:

Mgr. Alice Aronová, Ph.D.

+420 603 339 144

aronova@cinemart.cz

Petr Slavík

+420 604 419 042

petr.slavik@cinemart.cz

www.cinemart.cz